

Người ta cho rằng hần có một thời hoàng kim, ví dụ K. Hần có liên quan tới màu vàng thật đấy, ví dụ màu vàng của một loài hoa dại: Dã quỳ. Màu vàng của hoa, lại là một loài hoa dại, không may may dính líu với những gì gọi là hoàng kim.

Thuở ấy hần có liên quan tới dã quỳ, mà K thì có khuynh hướng hoàng kim. Thế nên K, lý do vì sao hần không đoan chắc, đã đem lòng yêu hần, ấp ủ trong lòng mình đóa quỳ hư ảo. Người ta bảo rằng, sự thật có bị chôn vùi hàng thế kỷ thì sự thật vẫn là sự thật. Tuy nhiên ấy là khi sự thật bị chôn vùi hàng thế kỷ hay nhiều hơn nữa, được khai quật, phát hiện ra. Sự thật tìm thấy lại. Hần đã tìm thấy K trong khu rừng lầy lội của ảo tưởng. Cho đến lúc chẳng bao lâu sau đó, chính ảo tưởng đó dẫn dắt K tới thời hoàng kim của nàng, mà màu vàng của hoa, lại là một loài hoa dại, không may may dính líu với những gì gọi là hoàng kim.

Có gì xui khiến, hay tình cờ, hay bàn tay dẫn dắt của định mệnh hần không biết được, hần gặp H. Người đàn bà không mang ảo tưởng nào để gặp hần, H gặp hần trong sự thật khốn khổ của hần, trong dĩ vãng nghèo đói của hần, biết được sự thật của cái dạ dày lép kẹp, hần nhai nuốt thứ hoa dại như loài bò loài dê loài ngựa. Người đàn bà có đủ kiêu hãnh để khước từ những gì người ta gọi là hoàng kim. H, người đàn bà đã mang tới cho hần niềm tin để sống, giúp hần đi tiếp cuộc hành trình của hần.

Hần đợi H, chọn một chỗ ngồi để nhận trong quán nước quen thuộc ở góc hai con phố gọi là phố X, chiều nay có thêm cô gái bán thuốc lá ngay phía trước, tóc ngắn ngắn, giống người đầu ban tóc bị rụng bây giờ đang lần hồi ra lại.

Mặt bàn lạnh tanh, đầy những con ruồi túm năm tụm ba. Người hầu bàn gái hỏi hần cộc lốc như thường lệ: "Uống gì?". Hần nói thản nhiên không như thường lệ: "Cà phê đen". Hần biết thể chất hần không thích hợp với cà phê đen, hần cũng biết trong những tình cảnh cảm động hần không muốn uống thứ gì khác. Sáng sớm ngày mai hần rời thành phố để tới một thị xã biển, làm việc trong cánh đồng cát, toàn cát và cát. Những bãi cát tiếp nối những bãi cát.

Hần ở trong một tình cảnh cảm động: Sắp từ biệt thành phố hần đã lớn lên, đã sống từng ấy năm, để không biết bao giờ trở lại. Thành phố rộng lớn náo nhiệt cũ kỹ, thành phố rầm rập những chuyển động nhẩn tâm, những con ngõ bí mật, những hứa hẹn không báo trước.

Hắn biết hắn không bao giờ nguôi quên, giống những gì lẫn quẩn sau vết bánh xe lăn chạy trong đêm khuya trên những con đường xấu.

Hắn đợi H. Hắn uống cà phê, nhìn hướng nàng sẽ tới: H sẽ tới từ con phố phía tay trái. Bây giờ bắt đầu trời đổ mưa, mưa lớn dần, rồi mưa trắng xóa nhà cửa đường phố. Hắn đốt một điếu thuốc lá, ngó quanh những mặt bàn trống trơn, hắn là người khách duy nhất. Người hầu bàn gái đứng dựa quầy nhìn ra phố về mặt đèn điện. Xa bên trong quầy, một người đàn bà gầy còm đang cúi đầu xuống cuốn sổ to tướng. Hắn ngạc nhiên khi ngay phía trước cô gái bán thuốc lá như bị bỏ quên, cô ta vẫn trong dáng ngồi cố định. Hắn cũng ngạc nhiên sao cơn mưa đổ xuống ào ạt, không một hạt mưa tạt vào, hắn ngồi yên ổn như trong một cái khung, những hàng mưa kéo thẳng xuống giống những thanh gỗ, sắt.

Hắn chợt hốt hoảng nhận ra tình thế của hắn: Ngày mai hắn tất nhiên rơi vào một hoàn cảnh khác biệt, ngày mai hắn mất tích khỏi thành phố. Ngày mai hắn bắt đầu cuộc sống trong bãi cát mênh mông. Ngày mai hắn chửi thề, cầu nài, la hét bọn phu xúc cát, gồm đàn ông và đàn bà, con trai và con gái. Mặt trời chói chang trên cát trắng lóa. Đêm tới, hắn chui vào căn nhà gỗ lợp tôn chờ vợ giữa cánh đồng cát, nghe gió hú điên cuồng, nghe cát bay, truôi rộn rạo trên mái nhà không khác tiếng sóng biển kêu gào. Những cát và cát lọt qua khe ván hở bám đầy mặt mũi.

Hắn ngó chừng con đường phía tay trái, theo giờ hẹn, khoảng năm mười phút nữa H tới. H vẫn hẹn gặp hắn ở quán nước này, vào giờ này. Hắn không nhớ được nơi H cư ngụ, trong con ngõ chỉ chít những lối tương tự nhau. Hắn cũng không thể gọi điện thoại, lâu nay chiếc điện thoại nhà H ngưng sử dụng. Và lại, còn cần chi, hắn gặp H ở đây, luôn luôn là ở đây, quán nước trên góc phố gọi là phố X.

Ở một xưởng làm việc trong khu vực, đủ thứ xe cộ bắt đầu tuôn ra. Cô gái bán thuốc lá đi nhanh vào quán, ngồi xuống chiếc ghế gần nhất ở bàn hắn đang ngồi. Cô gái chửi thề, gọi những chiếc xe đang chạy qua là "đồ mặc dịch", chúng chạy sát lề đường, tạt nước tung toé ướt khắp chỗ bán thuốc lá. Hắn nhìn lơ là cô gái bán thuốc lá, mái tóc ngắn ngắn giống người đau ban mới khỏi, bây giờ tóc lần hồi ra lại, bây giờ tránh nước tạt vào đây ngồi. Hắn chỉ quan tâm hướng phố H sẽ xuất hiện. Mưa đã tạnh, hắn vừa hy vọng vừa tuyệt vọng, không hình dung được H sẽ xuất hiện trên con phố ẩm ướt thản nhiên trước mặt hắn.

H trên chiếc xe của nàng chạy tới. Hắn nhắm mắt lại. Khi hắn mở mắt để chào đón H, hắn không thấy nàng. Ở mãi hút xa của con phố, hắn nhìn không ra đâu là phía sau lưng của H, giữa bao nhiêu người

ta qua lại trên đường.

Sài Gòn 14-6-2004